

ÁRNYAK

HERCEG JÁNOS

Merő véletlen volt, hogy épp abban a pillanatban néztem a bejárati ajtóhoz, amikor Draga Elez megjelent. Pedig talán nem is volt rajta semmi különösebben feltűnő. Halványzöld nyersselyem kosztümje, körgallérjának hullámos redőivel, s az ugyanolyan színű, széles karimájú kalap, diáklányosan félrecsapva a fején, mindenben megfelelt a tavaszi idény divatjának. És hát szép volt.

Egy osztrák üzletemberrel álltam a fogadóterem közepé táján, valami félkör alakú benyílóhoz közel, amelynek hármias ablakából a szomszédos villa parkjába lehetett látni. A kék úszómedencére a gondosan nyírt és nyilván sűrűn locsolt üdezöld pázsit közepén s a fiatal nyírfákra, melyek között árván és elhagyottan állt a fehér kertibútor. Mintha nem most, de már régen, vagy talán sohasem lettek volna ott gondtalan és vidám emberek, szép testű nők és vállas férfiak, lesült bőrükön a vízcseppek gyöngyeivel.

Ezen tűnődtem, amíg a piros arcú, pocakos osztrák a schwechati sört dicsérte lelkes meggyőződéssel, mintha a bajor sörgyárosok a világon se lettek volna. A konzul még a bejáratnál állt feleségével, de a terem mélyéből már elindultak a frakkos pincérek tüneményesen sasszézva, tenyerükön a nagy kerek tálcával, amelyen halkan csilingeltek a tömény szesszel, illetve szénsavas frissítőkkal teli poharak. A terem már zsongott a meghívottak halk zsinatolásától.

Akkor lépett be Draga Elez és nyújtotta kézcsókra a konzulnak fehér kesztyűs kezét.

Rosszul mondtam, hogy véletlenül néztem oda. Az igazság az, hogy oda kellett néznem. Mint amikor valakire rákiáltanak vagy meglöki, mire felkapja a fejét, hogy megnézze, mi volt az. Egy villanásnyi fény jelezte Draga Elez jöttét, s mindjárt utána minden

sötét lett mögötte. Nem az ajtót csukta be, az árnyéka jött vele. S talán igazuk van a keleti bölcseknek, akik szerint az ember árnyékában benne van a sorsa és egész elmúlt élete. Nem az optikai látás tükrén jelent meg ez az árnyék, mint amikor egy nagy fekete madár repül el szélesen kitérve szárnyát a napkorong alatt, s aztán megint mindent eláraszt a fény. Inkább valamilyen erőszakos intuíció közvetítette ezt a látomást, és minden jel szerint csak nekem, mert az osztrák zavartalanul fecsegett tovább a schwechati sörről, amelynek oly sűrű a habja, hogy megáll benne a kés.

— Még ha én mondtam volna, hogy maga azonnal ismerős volt nekem! — nevetett játékos, ártatlan kacérsággal Draga Elez, mikor már jó barátok lettünk, s én igazán csak az ő kedvéért utaztam le a méregdrága Sveti Stefanra, ahol ő egy apartmant bérelt. Mert nemcsak néger komornáját, hozta magával Münchenből, aki sváb tájszólással beszélt németül, minthogy egy württembergi parasztlány és egy amerikai katona rövid lejáratú szerelméből született, de Jacky nevű hathónapos párduckölykét is, amelytől állatkerti bűz árasztotta el az egész emeletet, úgyhogy a csipkepártás szobalányok sietve szedték fekete lakk körömcipőbe bújtatott formás lábukat, hogy mielőbb eltűnjenek a fehér oszlopos folyosó templomi csendjében. — Maga legalább a megszólalásig hasonlított egy karpaszományos tizedesre, aki a sárvári tábor irodájában dolgozott, s mindig kinn hagyta nekem a csajkáját az ablakban, tejjel vagy kávéval tele. Először nem fogadtam el a ritka ajándékot, amikor az ablakon kihajolva füttyentett egyet, majd mutatóujjával intve odahívott, és a maguk nyelvén közölte, hogy a tej az enyém. Álltam mereven, és ellenségesen néztem rá. Erre kijött, és kezembe nyomta a csajkát. „Idd meg, kis bolond!” — mondta, s én minden szavát megértettem. Nem tudom, honnan vettem hozzá a bátorságot, de széles mozdulattal kiöntöttem a tejet. És vártam, hogy megüssön. Ehelyett azonban könnybe lábadt a szeme. Mert harag helyett megsajnál. Ettől annyira zavarba jöttem, hogy sírva futottam el. Tizenhárom éves voltam, a fejemet kopaszra nyírták, s így semmi okom se volt rá, hogy nőnek érezzem magam. De mégis az voltam már. Másnap reggel megint arra mentem, mintha véletlen lett volna. A felnőtteket munkára vitték, üres volt a tábor, s az ablakban ott várt rám a tej. Óvatosan a számhoz emeltem, inni kezdtem, és a pártfogóm nem volt sehol. A következő napon ugyanígy. Pár héten át megittam a tejet vagy a kávé anélkül, hogy a kiskatona látható lett volna. Néha belefájdult a vállam,

mert hátra kellett volna fordulnom, mivel éreztem, hogy valahonnan néz, s minden erőmre szükségem volt, hogy mégse nézzek vissza.

— Szép kislány lehetett . . .

— Jaj, hát hogy nézhettem ki kopaszon s egy rossz ruhában, mezítláb! És nem hiszem, hogy a tizedes azért sajnált volna, mert szép voltam. Szíve volt, és ez abban a légkörben, foglyok és őrzők viszonyában azzal a kis tejjel jutott kifejezésre. Végül már hiányzott nekem a jótevőm. Vártam, hogy megjelenjék, szőkén és kék szeműen az ablakban, s legalább rámosolyogjak. Álmodtam róla. Volt úgy, hogy egész nap kerestem, seprőmmel az iroda körül őgyelegve, aztán amikor egy nap nem volt ott az ablakban a csajka, megértettem, hogy ő is eltűnt. Elvitték? Elhelyezték? Nem tudom . . .

— De én se szőke, se kék szemű nem vagyok . . .

Draga Elez nevetése olyan volt, mint a galambbúgás.

— Hát azt hiszi, mi nők csak a külsőt látjuk magukon? S hogy az a fontosabb? Magát egyébként pontosan annak a világnak a burka zárja körül, mint azt az én kislánykori pártfogómat.

— Csak az a burok legalább harminc évvel öregebb . . .

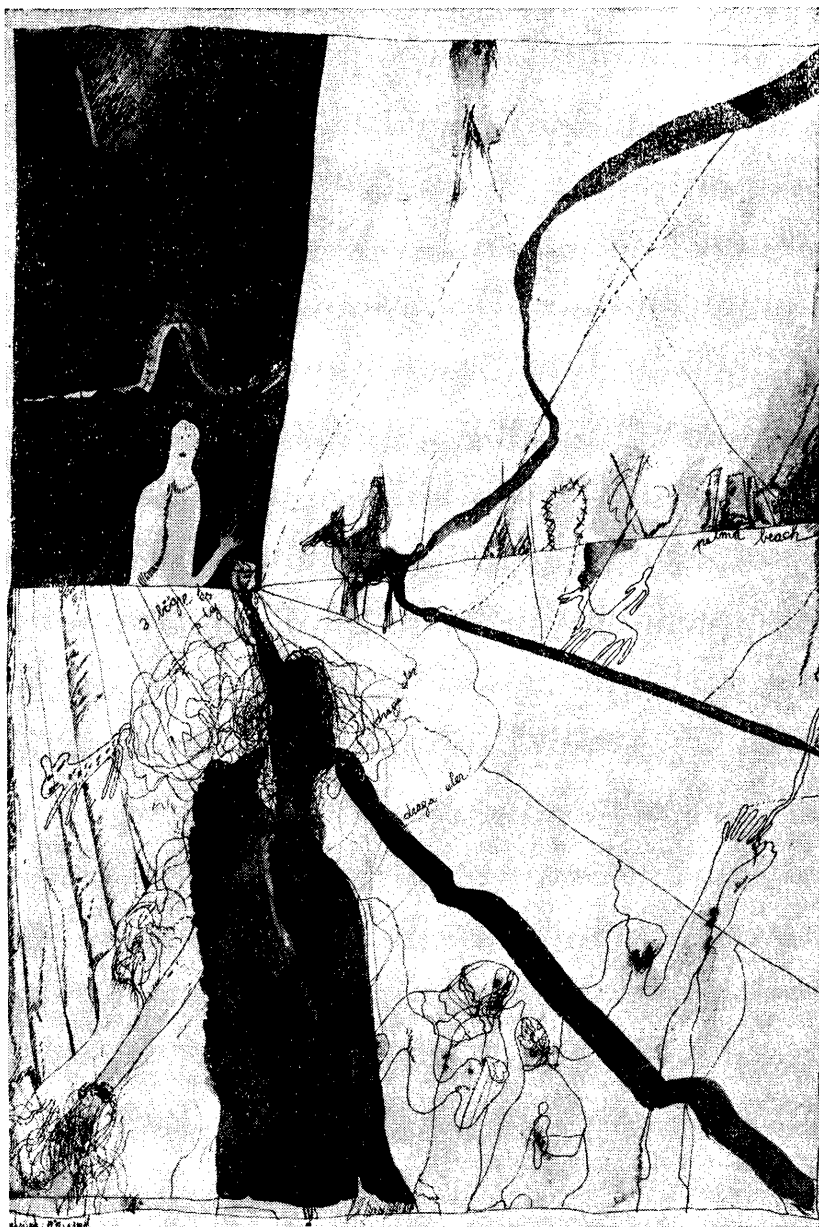
Ez a flörtnek tetsző udvariassági párbeszéd már Mrs. Atkinson házában hangzott el, mert három nappal megismerkedésünk után illett nála tiszteletemet tennem. A szomszédos villában, a néptelen parkkal és égszínkéék úszómedencével, amely ugyancsak elhagyatott volt.

S hogy ő az én számomra nem Mrs. Atkinson, megboldogult férje után, hanem Draga Elez, az már a bemutatkozást követő néhány perc után tisztázódott. Mert a konzul, miközben végigvonnult vele a termen, oly ünnepélyesen, mint valami fáklyavivő, nálunk is megállt.

— Mrs. Atkinson, engedje meg, hogy bemutassam az urakat. Ezt a földinket még külön is figyelmébe ajánlom — bökött hüvelykujjával felém —, mert azt hiszem, egy vidékről valók.

Az osztrák fakutya vigyorral vette tudomásul az újabb rejtélyt, úgyhogy a konzul kénytelen volt megmagyarázni a dolgot.

— A hölgy ugyan nem tartotta meg állampolgárságát, de érzelmileg ma is hozzánk tartozik. Abban is nem csekély része volt, hogy épp itt, közvetlen szomszédságában nyitottuk meg a konzulátus irodáit. S hogy még világosabb legyen a dolog — ezt már felém fordulva mondta —, a hölgy Draga Elez.

Maurits Ferenc szövegrajza

— Ó, Draga Mašin! — rikoltotta el magát az osztrák, amivel elárulta, hogy miután kézhez vette a meghívót konzulátusunk fogadására, nem röstellt némi történelmi tájékozottságot szerezni, s evégből elolvasta a lexikon idevágó fejezetét a századfordulótól napjainkig. A konzul magas, száraz, fekete, aszkéta külsejű férfi volt, s most a rosszkedv felhője vonult át az arcán.

— Szerencsére Mrs. Atkinson nem királyné — szóltam sietve közbe a helyzet megmentése okán —, s így összeesküvéstől nem kell tartania.

A társasági emberek udvariasságával neveltünk ezen a bárgyú megjegyzésen is, csak a konzul maradt komoly, miközben hüvelyk- és mutatóujja hegyével szétsöprögette keskeny bajuszát.

Másnap a Schwalbennest nevű édes kis kávéházban volt megbeszélte találkozóm a konzullal, a forgalmas Hanza-város leglármásabb negyedében, ahol azonban mégis olyan csendben ültünk, mint valami üvegharang alatt. Mintha még a kávéfőző gép sistergését is hangfogó tompította volna egészen halkra.

— Na, maga aztán jól mellélőtt tegnap — mondta, amint leült.

— Hogyhogy? Mire gondol? — néztem rá csodálkozva.

— Hát amit a merénylettel kapcsolatban mondott annak a marha sörügynöknek a szavaira. Tudniillik Draga Elez állandóan merényleteknek van kitéve, mint egyébként minden fontosabb személy. Bármelyik nap megtörténhet vele, hogy elhurcolják, megzsarolják, vagy ha nem hagyja magát megzsarolni, egyszerűen megölik. Maga nem is sejti, mi van itt . . .

— Ne nézzen gyerekek! Nagyon jól tudom, hol vagyok! — próbáltam tiltakozni feltételezett naivitásom ellen. — Csak azt nem értem, hogy Draga Elez, illetve Mrs. Atkinson mivel tudja izgatni a terroristák fantáziáját.

— A gazdagságával. Mert azoknak pénz is kell. Nagyon sok pénz! Csak így tudják magukat fedezni. És mozgalmukkal rettegésben tartani még néhány tucat jelentős személyt. Jobban mondva ezt az egész nyugati világot.

— És Draga Elez oly gazdag?

Ha az ember tájékozatlan, könnyen hülyének nézik. Ugyan, ami az osztrákot illeti, rajta a tájékozottság sem segített. De a konzulnak épp ráérős napja volt, s így megismertetett Draga Elez regényével. Persze, dióhéjban, csak a fontosabb mozzanatokot vázolja és csupán izgatott közbeszólásaim után kitérve a részletekre.

A történet az ötvenes évek elején kezdődött. A külsőből át-

szóltak a filozófiai fakultásra, hogy egy jó fellépésű, lehetőleg csinos, s az angol nyelvben otthonos lányt küldjenek mielőbb fordítói szolgálatra. Egy hétig kellene valamilyen amerikai pasast kísérgetnie. Nem hivatalos tárgyalásokra. Ahhoz ott van követségükről a kereskedelmi attaséjuk. A választás Draga Elezre esett. Utolsó szemeszterét hallgatta a germanisztikán, csinos volt, határozott fellépésű, s tökéletesen megbízható. A fakultás titkárnője nem mulasztotta el mégsem figyelmeztetni, hogy legyen tartózkodó, s főleg ne hagyja kikérdezni magát olyan dolgokról, amelyek kívül esnek a társasági témák határán.

— Ne félj — mondta a titkárnő az irigységtől kicsit sziszegő hangon —, a hivatalos napidíjon kívül biztosan bezsebelhetsz pár dollár borralalót is a muktól. Ezek nem kicsinyesek.

Mike Atkinson volt az amerikai. Egy ötven év körüli, pecsenyepiros arcú, magas, karcsú férfi, akinek dús fürtökben szétszóródó galambbősz haja volt, s inkább muzsikusnak mondta volna az ember, mint bizniszmennek... Valószínűtlenül mély és érces hangján barátságosan brummogott, mintha a népszerű mackófilmekhez az ő hangját vették volna fel szalagra.

Mikor a konzul idáig ért a mesében, egy pillanatra megállt, mint aki nem képes zavartalanul és természetesen tudomásul venni bizonyos dolgokat.

— Húsz év előtt Draga Elez nagyon szép lehetett. De mi sosem szenvedtünk hiányt szép nőkben. Ilyen, kicsit férfias, barna márkáns nők mindig oly sokan voltak nálunk, hogy ezerszámra jutott volna belőlük exportra is. Belőle azonban valami mágneses erő sugárzik, s el tudom képzelni, hogy ezzel fiatal lány korában lebilincselőbb lehetett, mint ma.

Ehhez én, persze, csak helyeselni tudtam, mint aki még mindig nem volt képes megszabadulni az első pillanat áramütéssel felérő hatásától, amikor Draga Elez megérkezett a fogadásra. De hagytam a konzult, hadd folytassa a mesét.

— Lement Atkinsonnal az Ohridi-tóhoz, megmutatta neki Ravanicát, s azonkívül az ország minden természeti nevezetességét, mire az amerikai a búcsúzás alkalmával azt mondta, azzal szeretné meghálálni a kedves kalauzolását, ha ő viszonzásul megmutathatná Amerikát.

A többit már kicsit unottan mesélte a konzul. Nemcsak azért, mert Mr. Atkinson romantikus szerelmét egy nagy példányszámban megjelent regényben megírták, álneveket használva természetesen,

de meghagyva azokat az apró jeleket, melyekből mindenki tudta, kiról van szó. Unta is a mesét.

— Egy hónap múlva elküldte magánrepülőgépét Draga Elezért, levitette Miami-ba, ahol már várt rájuk a jachtja. További egy hónap múlva megkérte a kezét, de a lány türelmi időt kért. Azt mondta, előbb diplomálni akar, hogy kenyér legyen a kezében, amitől Mr. Atkinson egészen megőrült. Két felesége volt. Egy meghalt, s maradt utána egy vízfejű gyerek, akit egy méregdrága nevelőintézetben helyezett el, ahol kizárólag gazdag emberek hülye gyerekei találnak otthonra. A másik feleségétől elvált, s most ez a szegény, annyi nyomorúságon keresztül ment lány a maga erejéből akarja biztosítani a kenyérét.

— Tízévi boldog házasság után Mr. Atkinsonnal pár perc alatt végzett egy szívroham. Vagyona jelentős részét azonban előbb áthozta Európába, s egyik kezdeményezője volt annak a megsegítési programnak, amelyből az úgynevezett gazdasági csoda született. A legfontosabb trösztökben volt érdekelve, hajóparkja több százezer bruttóregisztertonnát tett ki, s mindezt a mérhetetlen vagyont a felesége örökölte. Csupán egy-két millió dollárt hagyott a vízfejű gyerekekre, illetve az intézetre.

— S most ki kezeli a vagyont?

— Draga. Csak egy jogtanácsost tart, minden egyebet maga intéz egy néger nővel, Lisivel, aki komornája, barátnője és titkárnője is egyúttal. S van még egy boksztrénere meg egy karatétrénere. Közben az estélyi ruhához illő kézitáskájában is ott van, dupla tölténytárral, a pisztolya.

— Úgy fél a merénylettől?

— Alapjában véve, azt hiszem, nem is fél. Itt a fontos emberek gorilláktól körülvéve lépnek ki a házból, amely maga is bunker, homokzsákok mögött gépfegyverfészekkel. A gorillák — így hívják errefelé a testőröket — a bankok, a minisztériumok, az üzletházak és a parlament belső helyiségeit is megszállva tartják, amíg gazdájuk meg nem jelenik megint. Draga Elez viszont jön-megy a városban, sofőrt se tart, mert azt mondja, idegesítené, maga ül a volán mellé, mögötte Lisi foglal helyet, újabban párdúc-kölyökkel az ölében.

— Még egyszer férjhez menni nem akart? Barátja sincs? Hiszen fiatal még. S ha jól értettem, talán már tíz éve özvegy.

A konzul tagadólag rázta meg a fejét, aztán vállat vont.

— Mit mondjak magának, Pénélope nem dicsekedhetett volna

annyi kéréssel, mint ő, aki ugyancsak a legerélyesebben utasít vissza minden férfit, aki az udvarlás legcsekélyebb szándékával közeledik hozzá. Maga úgy látszik kivétel. No, de hagyjuk. Térjünk át a mi dolgunkra. Az mégiscsak fontosabb.

Úgy tettem, mintha a konzulnak lett volna igaza, s már nem érdekelne Draga Elez. De képtelen voltam odafigyelni arra, amit mondott, úgyhogy neki kellett figyelmeztetnie cégem érdekeire. Közben a kis kávéház körforgó ajtaját elzáró súlyos posztófüggöny ráncaiból előbukkanó nők és férfiak jobban érdekeltek, mint ez a félhivatalos megbeszélés.

— Szokott az én falum felé járni? — kérdezte Draga Elez, amikor két nappal később meglátogattam. — Én nem merek elmenni. Félek az emlékektől. És tudom jól, hogy mindent onnan hoztam magammal.

Nem fogott bonyolult magyarázatba. Tudta, hogy megértem.

— Odalenn, Nápolyban is csak úgy látom a ciprusokat és pínéákat, hogy közben hajbókoló jegenyék és görcsös akácfák jelennek meg mögöttük. És ami mögül hiányzik a megélt világ emléke, ijesztően idegen marad nekem. Floridában, Palm Beachtől délre volt egy kis farmja az uramnak. Ha lementünk, ki kellett vele lovagolnom. Egy sűrű fason keresztül vitt az út, a fák között odakéklett a tenger, s lovaink patáinak halk kopogása a füves parton beleolvadt a hullámverés tajtékos zúgásába. Tündérien szépek voltak a reggelek, miután éjszaka elcsendesedett a főn, s egy sietős zápor megfürdette a tájat. Mikor meghalt, soha többé nem mentem le. Mert mindig idegen volt nekem ott minden, mint különben ez az egész itteni világ.

Kinn ültünk a parkban, amelyet már a szomszédos villa ablakából ismertem. Jacky az úszómedence mellett nyújtózott el hosszú, foltos testével, időnként hangosakat ásítva, s csak akkor kapta fel a fejét, ha a néger lány, Lisi arra ment. Mintha rövid szoknyájának suhogása a dzsungel szelével csapta volna meg. S akkor úgy kérdeztem meg, mint akit nemcsak az érdekel, amit kérdez.

— Még most is kilovagol reggelente?

— Nem. Akkor se sportból tettem, hanem az uram kedvéért. Szerette, ha lovam előtte ügetett, s tudnia kell, hogy én mindent megtettem volna az uramért.

S akkor Draga Elez váratlanul arra kért, meséljek magamról.

Most, hogy már nem él, s emléke is belevész lassan a sápadó időbe, egyre többet kérdezem magamtól: mit akart velem? Ismeret-

lenül és idegenként jelentem meg előtte. Nyugodtan hozzátehetem még: szürkén és jelentéktelenül. Nem siettem kérdésére válaszolni. De amit mondtam, elszánt önleplezés volt.

— Családapa vagyok négy gyerekkel. Anyagi gondokkal nem kell küszködnöm, szerényen megélek. Ott lakom, mint mondtam már, a maga falujától nem messze, a szülővárosomban, s életem nyugodt és eseménytelen.

Azt kellett volna mondanom: Csak maga gyújtott most lángra mindent körülöttem, s ezért úgy érzem magam, mint aki egy égő erdő közepén áll, s ha nem jön egy jótékony eső vagy az égiek egyéb csodája, ott pusztulok el.

Szerencsére nem volt erőm ehhez az ostoba pátoszhoz, ami őszintesége ellenére is hamisan hatott volna. Mert a vallomásnak nemcsak az adja meg a hitelét, aki mondja, de legalább annyira az is, akihez szól.

Draga Elez csendesen mosolyogva nézett rám.

— Soha nem kívánt többet az élettől?

— Amióta az eszemet tudom, mindig többre vágytam, mint amit épp elértem. De boldogtalannak azért nem mondhatom magam.

— Én ezerszeresen többet kaptam, mint amit vártam — felelte kicsit rezignáltan —, de azért ne higgye, hogy boldog vagyok. Amióta elvesztettem az uramat, semmi értelme az életemnek.

Úgy utaztam haza, hogy soha többé nem fogom látni.

És nyár elején megkaptam a sürgönyét. „Ha találkozni akar velem, jöjjön le Sveti Stefanra.”

Vannak dolgok, amelyeket jobb elfelejteni, mint emlékezni rájuk. A két hét, amit együtt töltöttünk, azért maradt meg a tudatomban, mert mindenáron el akarom felejteni. A nyúlós érzélgősséget, ami ott marad minden kielégítetlen viszony alján, mint kávé után az üledék, s az egész értelmetlen játékot, ami nélkül azonban üres és színtelen volna az életem.

— Ha most nem itt volnánk — mondta már ottlétem második napján Draga Elez —, hanem mondjuk odalenn, Floridában, akkor azt ajánlanám, lovagoljunk ki reggelente. Csodálatos lenne a sétalovaglás ebben a lila fényben a tenger és a hegy között. De ezek itt nincsenek ilyesmire berendezkedve.

Máskor arra biztatott, hogy ússzunk be mélyen a nyílt tengerbe, ahol már nem látszik a part, de Lisi éktelen kiabálására visszatértünk, s mintha még Jacky is megörült volna nekünk, kitá-

tott szájával elégedetten morgott, aztán két hátsó lábára állt, és megnyalta Draga vizes arcát.

Különben ritkán voltunk egyedül, csak mi ketten, Draga meg én. A néger lány és a leopárd, amelytől én változatlanul félttem, legtöbbször velünk volt. És mivel nem akartunk feltűnést kelteni, mert néhányszor előfordult, hogy a mamák sikoltozva kapták fel gyereküket és futásnak eredtek, mire Lisi kellő öngúnnyal jegyezte meg, hogy nem is Jackytől, hanem tőle félték.

A borókaerdőben csatangoltunk, ahol az orrunkat szúrta a fűszeres levegő, s dobhártyánkba hasított a letaposott gubacsok éles zöreje. Ott kérdezte tőlem, az árnyas fák között, miután a néger lány és a párduc kicsit elmaradt mögöttünk, mintha ez csak a kettőnk titka volna:

— Nem tudja, hogyan találhatnám meg azt a katonát, akiről beszéltem? Akihez maga annyira hasonlított... Semmi áldozat nem lenne sok nekem, ha még egyszer találkozhatnék vele. Persze, nemcsak anyagi áldozatra gondolok...

— Nem tudom! — feleltem majdnem gorombán, mert egyszerre megértettem, hogy Draga Elez számára én is csak egy árny vagyok. Mert neki csupán két férfi volt az életében: a kiskatona, aki láthatatlan helyről nézte őt s Mr. Atkinson, aki akkor volt igazán boldog, ha ő előtte lovagolt, s paripája felnyihogott alatta a tenger hajnali fényében.

Ebből a két árnyképből álltam össze én, mint valami fotomontázs.

Úgy váltunk el egy borús délután, miután magángépe leszállt értünk, hogy majd télen Svájcban találkozunk, ahova a családomat is elviszem, mert a feleségemet és a gyerekeimet is szeretné megismerni. S természetesen az ő vendégei leszünk valamennyien, hiszen az egyik legnagyobb szálloda a téli üdülőtelepen az ő érdekelt-ségébe tartozik.

Ősz volt már, amikor gyászkeretes levelet hozott a posta. Mrs. Atkinson halálhírét tudatták velem személytelenül, a gyászolók aláírása nélkül, mintha a halottnak senkije se lett volna.

Néhány héttel később megérkezett Lisi levele.

„Tudom, hogy érdekelni fogja Mrs. Atkinson halála. Hát sietek közölni, hogy nem terroristák keze által halt meg, nem is Jacky harapta át a torkát, ahogy oly sokszor gondoltam rettegetve erre a lehetőségre, s öngyilkos sem lett, bár pisztolyát mindig csőre töltve hordta magával, s azonkívül még egy morfiumos fiolát is,

arra az esetre, ha elhurcolnák. Kis sportkocsijával, kétüléssel Jaguárjával hajtott neki egy állatian nagy dömperek, s a vizsgálat megállapítása szerint abban a pillanatban szörnyethalt. Hamvait elszállítottam Floridába, s a férje mellé temettem el egy mézskösziklába, amelyet beragyog a hajnali nap, és délután árnyékban hagy egy hatalmas, kardlevelű agavé... Jackyt eladtam egy állatkertnek, mert mit csináltam volna vele, s az elváláskor mind a ketten sírtunk. Ne higgye, hogy túlzok, kedves uram, igazi könnyek jelentek meg szegénykém szemében, miközben bánatosakat morgott, mert igazán érző lélek volt... Különben Mrs. Atkinson rólam is gondoskodott. Tegnap értesített a közjegyző, hogy bizonyos összeget hagyott rám, amiből majd egy kis bizstrót nyitok valamilyen forgalmas helyen. Mit csináljon egy néger lány, aki még csak nem is igazi néger, s épp ezért sehova se tartozik, csak árnyékként él a világon...”

Mondanom se kell talán, hogy ebben az árnyékban élek én is. Mintha sűrű, sötét árnyékát hagyta volna ránk Draga Elez, amelyébként mindig vele volt, és kitartóan követte élete fényét.